

тията ми е гласувала такова голямо доверие..." — каза той. Аз бях развълнуван и най-приятно изненадан. Всички мои предубеждения, изцяло отпаднаха. Оказа се, че Вапцаров не е като някои други, че неговите стихове, неговите разбирания, изразени в неговите творби се покриват сега и с неговите дела. Аз също го разцелувах от радост и споделих, че съм идвал при него с предубеждение, но че той опроверга всичко. Той ме разцелува отново още няколко пъти, подхвърли от радост шапката си отново. Казах му, че утре в определен час ще го свържа с един другар, но този другар няма да си казва истинското име и Вапцаров от сега нататък също няма да си казва истинското име. На срещата ще се уговорим как ще се казваш. "С него ти ще продължиш да работиш..." И действително скоро аз го свързах с Цв. Радойнов. Така той бе включен като един от помощниците на Цв. Радойнов. Цвятко Радойнов имаше за помощник и Атанас Романов /преди Кольо/. А след това, доколкото знам, е бил включен като помощник и Антон Попов.

Тук искам да отбележа, че много другари след Девети септември са ме запитвали как сме могли, как е могъл ЦК на Партията да реши да включи Вапцаров на такава отговорна работа, свързана с риск за живота всяка минута, тъй като той е поет и то поет от висока класа. Какво може да се каже по това? Никой по това време така не е мислил. Партията беше в такова положение, че никога не е ставало дума, че щом той е такъв поет не трябва да го ангажираме. Партията ангажираше всички. /Въпрос: "Партията имала ли е представа за това, че Вапцаров е голям поет?/ — "Знаехме "Моторни песни". Ние ги ползувахме, но в такава величина, както се изясни по-късно, не сме разглеждали Вапцаров тогава. Знаехме, че е способен, даровит, перспективен, но че е от такава висока класа, никой тогава не го е оценил и не се е запитал дали е целесъобразно да бъде привлечен на такава работа. Оценявахме, че е предан другар, готов на